PÜNKÖSTI ÁRPÁD

„GONDSÁGBAN"

A rendőrségi fogdában mondta magnetofonra az itt olvasható sorokat egy tizenhat éves lány. Története elsőként azt a kérdést teszi fel: valóban vérfertőzést követett el az apa? A többi szereplővel folytatott hasonló beszélgetések és a zárt tárgyalás anyaga szerint nem, legalábbis nem valószínű. A kelepcébe csalt, valamelyik szülejét elárulni kényszerülő kislány tragédiája lenne ez a történet? Is — is.

Mindenesetre egy életforma elleni vádirat ez a monológ. A parasztság évszázadokon át kialakult küzdelmét, kuporgatását, güzülését városba átmentő emberpár tragédiája. Az új környezetben az asszony eltéved. A férfi folytatja a látástól vakulásig életet. Fürdőszobát ragaszt a házhoz, kombinált szobát vesz, televíziót. Öli magát, gyűjt, kapar, csak éppen élni nem tudnak a megszerzett javakkal. Széthullik a család.

Bizonyára sokakat megbotránkoztat az a „bájos romlottság", amit ebben a dokumentumban talál. Felnőttek a gyermekeink? Igen. De miért kell nekik versenyre kelni a kocsisokkal? Mert lépten-nyomon hallják, miként válik mind trágárabbá beszédük. A nyíltság, az őszinteség tiszteletreméltó tulajdonsága az új nemzedéknek. De vajon meg tudják-e így ismerni a szerelem, az élet hamvát is?

— Nem tudom, milyen magas vagyok. Azt hiszem, százhatvan centiméter. Fekete a hajam, fekete a szemem, fehér a bőröm. Nem vagyok valami sovány, nem vagyok kövér se. Nem vagyok csúnya lány. Sokan dicsérik a szemem meg a hajam. Mondták azt is, hogy nincs rossz lábam. Többen mondták, elhittem.

— Anyu mondta is: „Pont egy ilyenbe kellett beleszeretned? A lábad nyomába se léphet!" Csakhogy nekem nincs becsületem! És nekem csak Lali kell. Anyu mondta, hogy miért nem választok magamnak olyat, aki legalább vesz valamit. Nemcsak én kellek neki, viszonozza ő is. Ennyit magamról.

— Édesanyám falun született, édesapám is. Tizennyolc éve esküdtek, és rá két évre születtem én. A nagyszüleim parasztok voltak, nagymamám T.-ben lakik, nagyapám meghalt. Az édesapám szülei is parasztok voltak, de nem voltak annyira gazdagok. Édesapámék hárman voltak testvérek. Egyedül ő volt fiú. Édesanyámék is hárman voltak, de Pali bácsi a háborúban eltűnt, és még most sincs meg. Két lány maradt. Keresztanyám Pestre ment férjhez, édesanyám meg ide B.-be. Amikor születtem, akkor albérletben laktunk. Egy szobában. Zsófi néni volt a házinénink. Emlékszem rá, mert mindig verte a falat, mikor sírtam. Éjszaka édesapám a kocsival kivitt a tópartra, és ott tologatott le-fel, hogy ne sírjak. 1956-ban vettek az édesanyám szülei házat, és akkor átköltöztünk oda.

— A ház bent van, nem az utcafronton. Akkor még egy szoba, egy konyha meg egy előszoba volt, és hátulról kellett bemenni a kamrába, és egy disznóól volt mellette. Később alakítottunk rajta úgy, hogy most már két szoba van, előszoba, spájz, fürdőszoba, konyha.

— Édesapám sofőr, huszonnyolc éve. Édesanyámnak több munkahelye volt. Először a TEFU-nál volt. Ott ismerte meg édesapámat. Akkor gyerekágyas lett, és otthagyta a vállalatot. Aztán volt a konzervgyárban. Nem tetszett neki, otthagyta. Átment a rádiócsőgyárba. Ott nyolc évig dolgozott, és mikor én a ruhagyárba mentem, átjött, hogy együtt legyünk. Neki nincs szakmája. Ezerkétszázat keres. Édesapám ezernyolcszázat. Édesapám emellett rengeteget dolgozik. Ha reggelig volt műszakban, hazajött, átöltözött és ment is. Maszekolt. A szomszédban vannak fuvarosok, és fogadnak munkásokat, akik helyettük hajtják a kocsit. Hívták sok helyre, mert ismerték, hogy jól dolgozik. Szerették mindenütt. Mindenfele. Nem rendszeresen, de ivott. Később, az utolsó két év alatt nagyon ivott. Akkor nem tudtam, mi az oka, de láttam, hogy veszekszenek állandóan. Nem tudom, hogy min veszekedtek. Állítólag anyu mindig azt mondta, hogy a fatelepen van apunak valami kurvája. Apu szakszervezeti bizalmi volt, és ha ment tagdíjat szedni, vagy oktatás volt, nem jött haza. Közben ittak, és mindig azt fogta rá anyu, hogy a nőkkel foglalkozott. Hallottam én is, hogy apu mondta a boltban egy bundás nőnek, ha leterítené a subáját, akkor szívesen ráfeküdne. Ilyen kétértelmű dolgot.

— Tizenkét éve született egy kisöcsém. Mindig vártam, hogy legyen egy testvérem. Mikor megszületett, sírtam.

— A József Attila általános iskolában jártam az első osztályt. Kitűnő voltam. A negyedik osztályban már nagyon leromlottam. Azt már nem is ott jártam. Az anyám meg az osztályfőnököm között volt valami kapcsolat, és a többi szülők... Végül anyám a Móricz Zsigmond általános iskolába íratott. Játszani szerettem. A szomszédban volt egy olyan idős gyerek, mint én. Mindig csúfoltak, hogy két szerelmespár, de annál iskább csináltuk. Kimentünk a térre, felmásztunk egy fára. Szedtünk gesztenyét, és dobáltuk. Aztán meguntuk, és lejöttünk. Ez volt egy játék. Vagy anyását, apását játszottunk, mint a gyerekek. Otthon mindig kellett segíteni. A mosogatás, a konyha felmosása, törölgetés, mindig az enyém volt. Később rám maradt minden. Volt úgy, hogy a főzés is.

— Volt egy tanár néni, az engem nagyon szeretett. Többször elhívott. Nem engedtek, mert bent lakott a városban. Ezért nem hozzá, hanem a barátokhoz kéredzkedtem. Voltam nála sokszor. Szót fogadtam neki. Kivétel voltam nála. Neki nem hazudtam, és szeretett. Gyönyörű könyvei voltak, és kaptam is egyet tőle. Bele is írta, hogy a legkedvesebb tanítványomnak. Tudtam, ha ezt meglátják anyuék, megtudják, hogy bent voltam a városban. Eldugtam a nagy zöldbe, és elvitte valaki. A szép könyv, amit ajándékba kaptam, el is ment. Értékes könyv lehetett. Irodalmi könyv. A szüleimtől soha nem kaptam könyvet. Otthon nincs könyvünk. Ami van, azt én vettem. Például a Nyomorultak-at. Aztán amit most vettem, de nem tudom, hogy mi a címe. Kétkötetes. Az izgalmasakat szeretem, a tájleírót nem bírom egyáltalán. Olvastam a Robin Hood-ot, a Bőrkesztyű-t, az Aranykoporsó-t, Az anyá-t. A Légy jó mindhalálig-ot nagyon sokszor elolvastam már. Szeretem, mert olyan igazi...

— Az első hazugságom nem tudom elfelejteni. Másodikos voltam. Énekóra volt. Mindenkinek kész volt a leckéje, egyedül nekem nem. A tanár néni hatalmas egyest írt a füzetembe. Féltem, hogy ki fogok kapni. De anyu nem bántott. A leckét, ami fel volt adva, megcsináltuk, és azt mondta, jelentsem a tanár néninek, hogy készen volt, csak elfelejtettem, hogy a borító alá volt dugva. A tanár néni bevette, és kihúzta az egyest. Ez volt az első hazugságom. Hogy a többi miért jött, nem tudom, mert rengeteget hazudtam, mióta élek. De ez volt az első.

— Anyám állandóan tuszkolt, hogy tanuljak. Mikor megtanultam, azt mondta: „Ülj vissza és tanuld!" Szerettem is, meg nem is. Azt akarták, ha elvégzem az általánost, tovább tanuljak. Ne legyek olyan, mint ők. Mert nekik nem volt lehető-

ségük, hogy tanuljanak. Mindig fodrásznő akartam lenni. Aztán kereskedő, de anyámék lebeszéltek róla.

— Hatodikos voltam, amikor beteg lettem. December 13-án énekóránk volt tizenegytől. Nagyon fájt a fülem. A tanár bácsi azt mondta, menjek el az orvoshoz. El is mentem. Állítólag olyan tűvel szúrták ki a fülemet, ami fertőzött volt. Nem kifolyt, hanem felment az agyamra a genny. Hogy aztán mi volt, nem tudom. Arra emlékszem, hogy hazamentem. Anyu krumplis pogácsát csinált, és mondta, hogy egyek. Először még vissza akartak küldeni az iskolába, hogy ne szimuláljak. Végül elment dolgozni, és azt mondta, feküdjek le a szobában. Akkor csak a sezlon volt meg, a kombinált bútorunk még nem. Aztán nem emlékszem. Mondták, másnap telefonáltak a mentőkért, mert akkor már eszméletlen voltam. Bevittek. A hajamat levágták. Olyan kopaszra, mint az arcom bőre. Öt helyen felnyitották a koponyámat, leengedték az agyvizet. Innen a fülemből kivettek egy csontot, a karomba meg infúzió csöpögött. Január vagy február végén tértem észhez. Be volt bugyolálva a fejem, és mindenhonnan jöttek hozzám, hogy talán meghalok. Mindenki szeretett engem. Aki ismert, mindenki nagyon szeretett. Egyszer aztán megismertem az apámat a hangjáról. Nagyon beszéltem volna, de itt a torkom fel volt nyitva. Akkor egy hétig nem is jöhetett hozzám senki, nehogy elmezavart kapjak, hogy felismertem. Majd anyu legközelebb hozott egy mesekönyvet. Nem tudtam ám elolvasni. Anyámat sem ismertem még fel. Később láttam a fehér sapkát a fején, és akkor megismertem. A sapkáról. A nővérek hoztak ceruzát, de marokra fogtam. A kanalat is. Mindent. Írni, olvasni, beszélni, járni, mindent újból kellett tanulni. Újságpapírt adtak a nővérek, hogy gyakoroljam a nevem. Nem ment. Olyan szépen le volt írva, hogy Balogh Tünde, de az enyém csak kriksz-kraksz volt. Mikor élet-halál között voltam, azt mondta apám, hogy karácsonyfát állíttat az ágyam mellé. De az orvosok azt mondták, lehet hogy nem karácsonyfáról, koporsóról kell gondoskodniuk. Aput egész kicsi koromtól kezdve jobban szerettem. Ő megértett engem. Ha azt mondtam, hogy elmegyek Lacival játszani, elengedett. Anyu viszont: „Te lány vagy. Ne menjél sehova!" Már akkor féltett a fiúktól.

— A betegségem miatt a hatodik osztályt újból kellett járnom. Hallottam, hogy a szüleim olyan megjegyzést tettek, ha csak nyomorúságnak maradok, akkor inkább meg se maradjak. Hogy igaz, vagy nem, nem firtattam. Félévkor hét tantárgyból buktam meg. Év végén kettőből. A hetedik osztályban hármas lettem. A nyolcadikat is hármasra végeztem el.

— Nagyon vártam már. Unalmas ott benn. Meg úgy bánnak az emberrel, mint egy állattal. Nem ehhez voltam szokva. A szabad életben azt csináltam, amit akartam, a szüleim se ingereltek. Itt meg nem is tekintenek embernek. Ma reggel is bepisilt egy lány, mert nem engedték ki. Mikor a négyesben voltam, ment a hasam. Kopogtattam egy órahosszája, de nem nyitották ki. Szakadt rólam a víz. Ezektől az ember megdögölhet. Csak egyszer kikerüljek innen! — Ide, biztos, nem jövök.

— Tudják, hogy minek járok ki. Az egyik őr kérdezte is, hogyan van a magnó, és elmondtam. Talán nem kellett volna elmondani, de azt mondják, ami itt bent történik, az nem megy ki innen. Irigyeltek az asszonyok, hogy ritka az, akiről írnak. „Milyen menő vagy!" „Te vagy a Jani!" — meg ilyesmi. Egyébként reggel fél hatkor van az ébresztő. Kimegyünk mosdani, kiseperjük a cellát, és mint a homokzsákok alszunk tovább, ki erre, ki arra. Nyolc óra után néznek be csak, és akkor fel kell állni. Aki nem áll fel, azt fenyítik. A fenyítés az, hogy beöntenek egy vödör vizet, és azt fel kell szedni, vagy állni kell egész nap a sarokban. Vagy elviszik a sötétzárkába az embert. Én már álltam a sarokban.

— Folytatom. A nyolcadik osztály után erőszakkal varrónőnek adtak. Az iskolába bejárhattam a városba. Kezdtem ismerkedni ezzel is, azzal is. Voltam olyan rafinált, hogy hamarabb elmentem a busszal, vagy azt mondtam, hogy egy órával több óránk lesz. Volt a szomszédunkban egy lány, Zsuzsa. Ez mindig mesélt nekem, hogy bejár a városba, hogy ilyen fiúja van, olyan fiúja van. Akkor még nem tudtam, hogy milyen a Csöpi, vagy az Apolló presszó, vagy a Trubadúr, vagy a

Mária presszó. Tavaly nyáron egyszer átjön Zsuzsa: „Bejössz-e velem a városba?" „Persze hogy bemegyek." Felöltöztem szépen. Zsuzsának volt egy piros klipsze, az feketének nagyon jó. Ki mondta volna, hogy én csak tizenöt éves vagyok? Otthagytam a lakást nyitva, mintha csak a szomszédba szaladtam volna át. Bementünk a Csöpibe. Nekem ez nagy újság volt. Körülbelül bent ültünk két órát, amikor mondom: „Mire várunk? Miért nem megyünk már?" „Hová akarsz menni? Várj még. Most jön a java". „Kit várunk?" „Gézát". Azt hittem, valami fiatal, de ötvenvalahány éves öreg ember. Van egy Wartburgja. Nincs felesége, családja. Itt szedi össze a lányokat. Agglegény. Ahogy megjött, bemutatkozott és konyakot hozatott. Majd jött Icu meg Zsóka. Kilenc óra felé jöttek a jugoszlávok. Egyszer a Dzsaja odajön hozzám, hogy felkér táncolni. Persze hogy szabad. „Eljössz velünk?" — kérdezte. Tudtam, hogy hova akartak csalni. Nem mentem, aztán visszajöttek. Végül három fiúval elmentünk Z.-be, a Koszorúba. Defektet kaptunk. Megcsinálták. Úgy hajnali két óra lehetett, amikor elindultunk visszafelé. Ott jöttünk el a házunk mögött, de nem mertem kiszállni. A városban volt Dzsajának albérlete. Eljött a nagy alkalom. Nagyon féltem. Nem engedtem meg neki. Hátat fordított. „Elmenjek?" — kérdeztem tőle. „Aludjál!" Nagyobb dolog nem is volt semmi.

— Ez volt az első nagy utam. Otthom azt mondtam, hogy Zsuzsáéknál aludtam. „Nincs neked lakásod? Le akarsz engem égetni?" Nagyon kikaptam. De azért máskor is elmentem. Mindig jött valami. Egy alkalommal jövök hazafelé az iskolából, és sípolnak utánam. Én ballagtam tovább. Négyen lehettek. Odajöttek és mondták, hogy szombaton este ráérek-e, mert szeretnének elhívni egy házi bulira, búcsúztatják Fülest, bevonul katonának. Eljött a szombat este. Ott áll motorral a Halkovics. „Jössz, vagy nem jössz?" „Megyek." Kék lastex nadrág volt rajtam meg rózsaszín garbó. Vettünk bort meg teasüteményt. Végre hazaértünk hozzájuk. Voltunk már páran. Lemezjátszó, magnó meg televízió volt. Jól is ment az egész. Reggel öt óráig maradtunk nyolcan. Csak táncoltunk, nem volt semmi, mert hazajött Halkovics édesanyja, és ott volt köztünk. Nem volt olyan érdekes, mint amit anyám meg apám mondott, hogy olyan házi buli volt, hogy meztelen táncoltunk, meg ilyen csúnya dolgok. Ha kimaradtam, vagy később mentem haza, másnap anyám vitt az orvoshoz, hogy nem vagyok-e terhes. Azt mondta, menjek normálisan férjhez, és aztán legyen csak gyerekem. Mindig féltek, ha nem pont azon a napon, vagy kicsit később, vagy hamarabb jött meg a havi vérzésem. Még most is, mikor bent volt nálam itt a börtönben, azt mondta: az előadóm vigyen el és vizsgáltasson meg.

— Azon a házi bulin nagyon megtetszettem a Ferinek, a Túrinak. Mikor bevonult, kaptam tőle levelet. — Rengeteg levelem van tőle. Ha megtudná, hogy itt vagyok bent, rám se nézne. De ha nem tudná meg, hogy én voltam sitten, akkor.... Fene tudja.

— Január 13-án apám összejött a Szabó Tónival. Ittak, utána vártak a villamosnál. Bementünk a Juhászba, megittunk egy-egy üveg sört, és aztán jöttünk hazafele. Akkor otthon apám azt mondta anyámnak, hogy vetkőzzön le. Levetkőztetett engem is. Kettőnket odaállított a tükör elé, és akkor azt mondta: „Nézzétek meg magatokat!" Nagyon szégyelltem magam. „Lányom, nagylány vagy már. Tudod, hogy mi az élet. Anyád azt állítja, hogy én meg te jóba vagyunk. Adjunk neki igazat." És akkor belefektetett az ágyába. Ő feküdt középen, én kívül voltam, anyu a túloldalt. Az egyik keze apunak a fejem alatt volt, a másik kezével engem piszkált, szóval bántott. Elkezdte mondogatni anyámnak: „Nem mondod meg, hogy ki volt nálad?" — mert anyám elment egy emberrel, akinél apám dolgozott. Bizonyíték az, hogy anyámnak a szürke kabátja körbe százasokkal volt kirakva. Az ujja is. Apám megfogta, és ropogtak benne a pénzek. És akkor este apám ott az ágyban azt kérdezte: „Na nem mondod el, hogy mi történt?" Képes volt anyám inkább engem feláldozni, minthogy elmondta volna, hogy mit csinált. Apám először csak a melleimet bántotta. Fogdosott. Majd később a lábát az én lábam közé rakta, és az ujjával vájkált bennem. Nem volt berúgva! Gondolt biztos

arra, hogy nem teszi tönkre az életemet, és kiküldött. Aztán bent még veszekedtek, vagy mit csináltak, mert röcsögött az ágy. Másnap este, mikor ettünk, apu kirakott egy százast a tányér mellé. Aztán molesztálta anyut, hogy „Nem vagy éhes? Minek főztél?" Anyu tudta, hogy miért van kint az a százas, és furdalta a lelkiismeret. Nemigen volt pénze, mégis egyszer vett egy körömcipőt, majd egy szettet. Ezt is, azt is. Mindig vett valamit. Mikor apu kirakta a százast, akkor anyu tudta, hogy miről van szó.

— Megvacsoráztunk. Egyszer elkiabálja apu magát: „Vetkőzz!" A nadrágszíj már ott volt az asztalon. Levetkőztetett engem is, anyámat is. Lebonyolódott ugyanaz, mint előtte való este. De csak kézzel bántott. Majd tizenegy óra körül azt mondja anyám: „Most már takarodj kifelé!" Fogtam a fürdőköpenyt, abban feküdtem le. Elaludtam, de egyszer érzem, hogy kitakart apa. Széthúzta a fürdőköpenyt, és rám feküdt szabályosan. Biztos, nem akarta, hogy az egész teste rajtam legyen, hogy nehéz legyen nekem, ezért az egyik kezével támaszkodott a rekaméron. A lábával szétfeszítette a lábaimat, és a szeméremtestét az enyémbe tette. Ha a villanyt nem gyújtotta volna fel anyám, akkor a közösülést be tudta volna fejezni. De anyám meghallotta, hogy ütemesen mozog a rekamér, erre odaszaladt a villanykapcsolóhoz, kapcsolta volna, de nem gyulladt meg a villany. Mire végleg felgyulladt, apám nagy nehezen lemászott rólam és kilépett az előszobába. „Mit kerestél a lánynál?" „Én nem voltam ott" — de közben a papucsát otthagyta az ágyamnál. „Mit keresett itten apád?" — anyám kezdett kiabálni, de az öcsém, aki mellettem aludt, nem ébredt fel. „Itt nem volt apu! — értsd meg" — tagadtam.

— Egy vasárnapi napon főztünk anyuval, és akkor elmondtam neki, mi történt. Akaratom ellenére elszóltam magam. Anyu hétfőn bement a rendőrségre, és elmondta. Kedden engem is bevitt. Szerdán apámmal egyedül voltam otthon. Akkor elkezdett nekem szexuális dolgokat magyarázni. Például azt mondta, hogy az én szeméremtestem csúszósabb, mint anyámé. Anyám vazelint használ, az övé mégis olyan durva... Nem jut több eszembe. Szégyelltem és kimentem, hogy ne kelljen ilyesmiről beszélgetni. Egyszer jött egy nyomozó, meg még egy ember. Azt mondták apámnak, azzal a közlekedési karambollal kapcsolatban jöttek érte. El se köszönt tőlem, észre se vettem, mikor elvitték. Amit csinált velem, azért gyűlöltem, de mégis szeretem. Miután elvitték, nagyon sokat gondoltam rá. Mikor a tárgyaláson is megláttam, még szembesítettek vele, nagyon rossz volt. Anyám nem mondta, hogy márpedig mondjad, de kerülő úton mindig rávitt, hogy mégis mondjam meg, hogy mi történt. Hogy megszabaduljon apámtól.

— Volt nekem egy órám, de azt az órát, hogy hol, hogyan, elveszítettem. Mikor elindultam otthonról, még a kezemen volt. Persze visszaszaladtam a buszmegállótól. Apunak megmondtam, hogy nincs meg az óra, tudtam, hogy ő nem ver meg érte. Azt mondta: „Lányom, négy-öt nap dolgozom, és lesz órád!" És hogy, hogy nem, mikor a tárgyalás megvolt, apámat elítélték, anyám azonnal vett nekem egy órát. Hárman éltünk egy keresetből, anyám keresetéből, de ebből ő vett nekem órát, lakktáskát, rendes táskát, nylonharisnyákat, csináltatott ruhákat. Amíg apám otthon volt, anyám nagyon ritkán vett ruhát, ritkán futotta rá. De az utolsó tárgyalásig vett nekem, nem is tudom hányat. Egyedül volt, mégis vágott disznót is. El is hittem, meg nem is, hogy futja a fizetésből. Úgy tettem, hogy elhittem. Mindegy. Én megkaptam ezeket a szép holmikat tőle. Csináltatta a ruhákat, vett szebbnél szebb anyagot, és ami a divat volt, azt csináltatta. Azelőtt soha nem engedett miniruhában. Mikor apámat elvitték, mindent megengedett. Rúzsozhattam, lakkozhattam, mindent csinálhattam.

— Persze én csak azt hiszek, amit látok. Húsvétkor vártam a fiúkat, és véletlen bementem a szobába. Anyám ott ült Gonda Miska ölében. Az előszobaajtón nagy üvegablak van, mindent lehet látni. A rekamér pont szemben van vele. Egyszer így láttam, hogy ott ült a Nagy Pali karjaiban. Annak is van felesége, Gonda Miskának is van felesége. Az ő dolguk, hogy mit csináltak. Apámról csak azt tudom levonni, hogy nagyon rendesen dolgozott, nem volt annak ideje elmenni más nők után. Meg

édesanyámat nagyon szerette. Biztos, hogy nagyon szerette. Anyám mégis beadta máról holnapra a válópert.

— Egy alkalommal, mikor már apám ült, a szobában ott találtam egy embert. Nem tudok véleményt mondani rá. Olyan koszos ruhában volt. Nagy csizmával, mint egy parasztgazda. Lali mondja nekem: „Fogadjunk, hogy ez a szeretője! Fogadjunk, hogy ez jár hozzá!" „Nem érdekel engem." Este aztán kérdeztem, hogy ki volt ez az ember? Biztos valaki elmondta neki, hogy ő milyen jó asszony, és eljött megkérni a kezét, mondta, volt neki egy felesége, de az rossz asszony volt, és ott van az a nagy tanyája meg háza, és nagyon hiányzik az asszony a háznál. Ezt anyu beadta nekem. Nem gondolta, hogy olyan hamar hazaérek, így nem tudta elküldeni ezt az embert időben. Később arra folyamodott anyám, hogy azt mondta, azért vált el, mert apám ivott. Persze hogy ivott az a szerencsétlen ember. A maszekolás, amit végzett, nem volt könnyű munka. A kezei olyan durvák voltak! Nem cingár, vékony, bélyeggyűjtő ember volt az én apám. Ahogy elvitték, elkezdődött az én kalandos életem. Jöttek mindig faggatni: anyám hogy viselkedett, apám hogy viselkedett. Az utcán összesúgtak, ha mentem: „Ezt erőszakolta meg az apja!" „Ott a Balogh lány!" „Nem is gondoltuk volna!" Azelőtt engem nagyon szerettek, de miután elvitték apámat, gúnyt űztek belőlem. Utáltam hazamenni. Elmentem inkább a Kaparóba. A fiúk a sarokban ültek, egyedül csak a Cárt ismertem közülük. Ott volt az én Lalim is. Zöld dzsekiben meg farmernadrágban, és a farmernadrág zsebe itt volt a térdén. A beceneve Dzseki, az Erős Dzseki. Mondom a Cárnak: „Adj egy forintot!" Azt mondja, csak papírpénze van. Erre kivesz Lali a zsebéből két forintot: „Nesze, csaj!" Kimentem, de nem kellett fizetni. Visszaadtam a két forintot, de azt mondja, tedd csak el. Mondom, nem kell. Erre bevágta az asztal alá. Beszélgettünk. Azt mondta Lali, hogy ő majd elkísér haza. Egész úton meg se puszilt. Semmi nem volt. Hozta a táskámat, és csípővel lökdöstük egymást. Bevittem a táskámat, és reggel négy óráig ő nem engedett be, én meg nem engedtem el. Mikor elment, csak akkor puszilt meg. Egyetlenegyszer, az arcomat. Olyan furcsának találtam.

— Huszonötödikén volt a születésnapja a Cárnak. Kijött elébem. Gyerünk be a Plasztikba. Pezsgőt ittunk, de a féltizes busszal már mentem haza. A Cár elkísért. Elkezdte fűzgélni a fejemet. Mondta, hogy neki nem tudok lefeküdni, annak az ismeretlen fiúnak, aki elkísért tegnap, annak le mertem feküdni, mert Lali elmondta. Otthagytam.

— Szombaton nem is velük, Géza bácsiékkal mentem romantikázni. Ez egy öreg ember. Ha tovább folytattam volna a karrieromat, lehet, hogy én is beleestem volna, amibe a többi lány. Sok lány volt, akiket csak a kocsija hódított meg, meg az, hogy rengeteg pénze volt, mert a gépgyárban dolgozik. Nekem is vett sok mindent. Rengeteg csokoládét kaptam. De nem olyan kis csokoládékat, a legkisebb tizennégy forintos mogyorós csokoládé volt. Olyan kétszáz forint értékű csokoládét kaptam tőle. Meg egy gyönyörű napszemüveget. Tükröst. Nem tudom, mennyibe került. Tiszta új volt, papírban volt benne, de ki volt véve az ára. Egy nylonkendőt is kaptam még. Mást nem. De bizony isten, nem volt semmi köztünk. Egy alkalommal kért tőlem fényképet, adtam is neki. De magamat nem adtam oda még neki. Átmentünk velük C.-be, a Csillag étterembe. Megittunk egy-egy fél konyakot, és már jöttünk is vissza. Nem mertem hazamenni, meg Zsuzsa se. Kiértünk a kiserdőbe, és ott aludtunk mind a négyen, a kocsiban. Géza bácsi nem próbált semmit. Gondolom, ha valamit akart, négyszem között beszélte meg az illetővel. Nekem nem mondta soha. Csak rávett, hogy ne magázzam. A kivonulás után május 2-án bementem dolgozni. Kijöttem a munkahelyről, és este találkoztam a jugó srácokkal, és mondták, hogy ne menjek már haza. Elmentem átöltözni, és május másodikától egészen huszonegyedikéig haza se néztem. Eljövetelem estéjén táncoltunk, ittunk, aztán egy nagyon jó képű jugó fiú egyszer azt mondja: „Eljössz velem?" „El". Kivettük a ruhánkat, és elmentünk haza. Ez a fiú olyan külföldi kereskedő. Kijár Bécsbe meg mindenfele, és mikor jön ide, mindig biztosítva van neki a lakás. Mivel lányt is vitt, még ötven forintot kellett fizetnie. Vagy öt napon keresztül volt itt, és öt napon keresztül

én vele voltam mindig. Úgy, hogy gyönyörű holmit kaptam tőle. Itt már nem mondhatom azt, hogy nem volt semmi. Volt köztünk szexuális kapcsolat.

— Ahogy elutazott, nekem a Lalival volt találkozóm a placcon. Elkerültük egymást, csak később jött. „Miért nem voltál kinn?" — kérdeztem. Levette az óráját: „Kint voltam öt órakor, vagy nem?" Nem is tudtam, hogy miről van szó. És földhöz vágta az óráját. „Tedd el emlékbe. Marad legalább egy emléked" — mondta. Lementünk a Gambrinuszba, aztán elmentünk a Verébékhez. Ő is sofőr, és van neki rendes lakása, saját lakása. Veréb volt az egyik szobában, mi meg a másikban. És ekkor, május ötödikén ígért nekem a Lali örök esküt. Beszélgettünk. Akkor már nem voltam kisgyerek, és megkérdezte, hogy... ? Persze — mondtam neki. Akkor közösültünk először a Lalival. Elmondtam neki, hogy milyen szüleim vannak. Mondtam, hogy nincs apám, de hogy miért, azt nem. És aztán kimentünk Laliékhoz, és kint voltam egy hétig. Tizedikén Lali is otthagyta a munkahelyét. Ha ő hazament, mindig kapott pénzt, mert hazaadta a keresetét, és a testvérei meg a sógornője, a rokonai ahogy elmondták, ő rendes fiú volt, mint amilyen lány voltam én azelőtt.

— Nyár volt, nem kellett kégli. Volt, mikor kint aludtunk a parton, az erdőben. Mikor hol. Egy alkalommal hazamentem, hogy átöltözöm. Be volt lakatolva az ajtó, kulcs sehol. Végül jött az öcsém az iskolából. Az első lebukásomat ekkor szervezte meg. Anyám kioktatta, hogyan próbáljon tőrbe csalni. Sikerült. Megjött az URH. Bevittek. A rendőrségen azt mondták anyámnak, hogy adja férjhez a lányát, mert rendes ember a Lali. De anyám haragudott, mert büntetve volt verekedésért. De minél jobban tiltotta anyám, annál jobban megszerettem Lalit. Mindig elszöktem otthonról. Anyám egy alkalommal elkapott bennünket. Behozott a rendőrségre. Aztán elvitt a diliházba, hogy nem vagyok normális, és bent hagyott. Mikor apámat elítélték, mondta, hogy műtve voltam az agyammal, lehet hogy vannak elmezavaraim. Akkor anyám kézzel-lábbal hadonászott, hogy a lány normális, és a lányt ne vigyék sehova. Csak azért, hogy megszabaduljon az apámtól. Persze a rendőrség kivizsgáltatott, és megállapították, hogy semmi bajom, normális vagyok. December hetedikén moziban voltunk. Lalinak egy haverja fizetést kapott, és az egészet elmulattuk. Megittuk. Nekünk is volt pénzünk, azt is megittuk. Elkísértük egy darabig, és látom a Kodály téren, hogy ott áll egy kocsi. Mondom: „Gyere, menjünk el arra. Megnézzük." Nysa FE 32-21 rendszámú volt. „Sokan vannak." Nem tudom, miért félt. Elmentünk más irányba, de csak oda lyukadtunk ki. Odamentem. Félnehúztam a kisablakot, és kinyitottam. Lali beszállt, én meg elkezdtem sétálni. Akkor már hó volt, és nehezen indult a kocsi, mert le volt fagyva. De sikerült. Megállt Lali az áruház előtt, én beszálltam. Elmentünk Cs.-be, kerültünk egyet. Elhatároztuk, kimegyünk a TEFU-hoz Z.-ba, és ott megtankolunk. A TEFU előtt a kocsi nem ment tovább. Hátul volt egy tizenöt literes benzines kanna meg pokróc, műszerek. Egy zakó, benne az illetőnek a jogosítványa, a határátlépési engedélye, a személyi igazolványa, a menetlevele, a katonakönyve. Minden volt ott a kocsiban. Első este abban aludtunk. Reggel, mikor felébredtünk, tíz óra lehetett. Lali fogta a benzinjegyet, és elment benzinért. Elindultunk, azt mondja, itt van ötszáz liter benzinjegy meg valamennyi pénz. Eltettem őket. Lalinak volt egy tárgyalása tizedikén. Gondoltuk, visszajövünk, letesszük a kocsit, és a tárgyalásra bemegyünk, mert kíváncsi volt Lali, hogy mennyit kap. Tudtam, hogy Lalit be fogják csukni, ezért még ott akartunk aludni, ahol az előző este. A kocsiban. De most meg elromlott. Két órát bütykölte, mire megcsinálta. Ekkor már három napja kocsikáztunk. Én is vezettem. Azt mondta Lali, mindegy, hogy melyikünknél lesz a volán, ha lebukunk. A kocsi lopott úgyis. Mondom Lalinak: „Add már ide a volánt!" Ideadta. A hátunk mögött jött egy kocsi, nem tudott megelőzni, és szólt a járőrnek. Mi aztán belerohantunk. Köszön a rendőr, kéri a jogosítványt. Szerencse, hogy akié a kocsi volt, hasonlított Lalira. Stimmelt minden. Majdnem elengedett bennünket, mikor azt mondja: „Adja csak vissza a személyi igazolványát!" Forgatja. „Az anyja lánykori neve?" Lali anyjának a lánykori neve Hírös Irén, de az illetőnek anyja meg Bozó Piroska. Én tudtam, mert átnéztem legalább háromszor azt a könyvet, de nem jutott eszembe

sehogy se. „Itt nem stimmel valami! Nem hasonlít magára a fénykép!" „Na, szálljanak ki a kocsiból!" Ekkor elmondtuk, hogy a kocsi lopott. Tudtuk, hogy már nincs mentség. Délután innen a kapitányságról értünk jöttek. Lali kezére rátették a bilincset, és azt mondták, hogy feltűnés nélkül menjünk ki az épületből. Lali mellém ült, persze beszélgetni nem lehetett addig, míg be nem sötétedett. Azt mondta Lali, hogy őt nem fogom megvárni. Mire kiszabadul, én férjhez megyek, és ő azt úgyse fogja túlélni, merthogy engem nagyon szeret. Mondtam: „Megvárlak!" Kiszedtem egy csomó hajamat. Összekötöztem és kerestem a zsebét, hogy beletegyem. Erre a főhadnagy hátraszól, ne oldalt keressem neki. Elszégyelltem magam. Végre megtaláltam a zsebét, és beleraktam. Mire ideértünk az integetős rendőrhöz, Lalinak szakadt a könnye. Sírtunk mind a ketten. Ahogy behoztak, a cipzár sarkával felnyomtam az ínyemet, és az elkezdett vérezni. Volt nálam egy fehér zsebkendő, és beleírtam a vérrel: „Szeretlek Lali! Megvárlak! Anyuci, ezerkilenszáz... december tizenhat." Van egy piros banlonblúzom, arra szoktam ráakasztani az ő haját. Mert küldött az egyik őrtől.

— Aludtam az egyik vasárnap délelőtt, és az őr kinyitotta az ajtót. Gyorsan felugrottam, nehogy leszidjanak. Bedobta a hajat. Kis idő múlva bejön, azt mondja, mi az a szemét ott? Mondom, majd felsöpörjük. „Vegye fel. Küldték!"

— Mikor behoztak bennünket, másnap kihívtak kihallgatásra. Rá egy hétre megint. Kértem, hogy legalább Lalit láthassam. Azt mondta a főhadnagy, hogy teljesíti a kérésem. Egyszer hozták is. A legérdekesebb, hogy a jobb lábán nem volt zokni, és ahogy leült, eldugta. Tíz perc beszélőt kaptunk, de mi ez alatt csak annyit kérdeztünk: „Hogy vagy?" „Hagyják már abba a beszélgetést, mert kiszárad a torkuk!" Lalit elvitték. Elköszönt. Akkor láttam utoljára.

— Egyedül voltam három hétig egy cellában. Éjszaka csak néztem a plafont, és gondolkoztam. Mellettem egy cigánylány volt, a hármasban. Nyitva volt az ablak, és áthallatszott, hogy énekelt. Rettentő jó hangja volt, és azt hallgattam nappal. Az ötös cellában két lány volt. Az egyiken kopogós cipő volt, és állandóan sétált. Rá egy hétre elvitték. Odahoztak egy pesti fiút. Kopogtam a falon. Kopogott ő, kopogtam én. Egyszer megszólal: „Ki vagy?" „Mellékes. Te ki vagy?" Elkezdte, hogy pesti fiú, harmincnégy éves, van neki egy családja, elváltak a feleségétől, és itt B.-ben volt grimbusza. Egy alkalommal nagyon fájt a fejem. A jajgatásom áthallatszott hozzá. Mit csináljon szerencsétlen fiú? Mivel vigasztaljon? Elkezdett énekelni. Ha ötször nem énekelte el nekem egyfolytában az Arany végű cigarettát, akkor egyszer se. Szerdán áthoztak hozzám egy nőt. Egy gyilkos nőt. Megölte a férjét. Annyit beszélt, mint egy magnó. Nagyon untam, de nem mertem lefeküdni. Mondta, hogyan ölte meg a férjét. Rossz volt közöttük a családi élet, akár nálunk. Mikor be volt rúgva az ember, mindig azt mondta, hogy a rendőrségen a feleségét b... ák. Egy alkalommal megint be volt rúgva, felkapta a baltát, és hozzá akarta vágni Erzsike nénihez. Ő elkapta, fordult egyet és fejbe vágta. De még észnél volt az ember, és az asszony azt mondta neki: „Elmék a rendőrségre és elmondom, hogy mi történt." És akkor azt mondta az ember: „Ereggy, majd megb...-nak, aztán elsimítják az ügyet." Erre Erzsike néni visszament az ágyhoz, és amíg szólt, addig verte a fejét, úgy hogy az agyveleje, mindene kijött. Erzsike nénin lila ágykabát volt, az csupa vér volt. A plafon csupa vér volt, a függöny csupa vér volt. Erzsike néni utána kiment, megfürdött a kút alatt, felöltözött, és bement a rendőrségre, hogy agyonütötte a férjét. A szerencsétlen arra gondolt, hogy őt azonnal felakasztják. A rendőrségen nem akarták elhinni. Kimentek. Aztán Erzsike nénit behozták ide. Három-négy napig olyan normálisan viselkedett, de aztán idegsokkot kapott, meghülyült. Látszott rajta, hogy nem épelméjű, és nem mertem éjszaka aludni. Aztán jött egy fiatal, tizennyolc éves, kmk-s lány. Így lettünk hárman. Azt mondja: „Ne félj, túlteszünk rajta, ha akar valamit!" Aztán kapott Erzsi néni gyógyszert, és nappal is, éjszaka is aludt. Később elvitték, de másnapra hoztak egy másik nénit. Az meg sikkasztásért volt benn. Szombaton pedig hoztak egy lányt. Az ütk-ért van benn, huszonegy éves. Mikor idejött a Luxemburgi Cirkusz, az egyik fiú miatt felvették oda. A kígyós nőnek volt a segédje.

— Mi október óta csináltunk olyan bűncselekményeket, hogy megállt a főhadnagynak meg az előadónak is az esze rajta. A legelső egy pokróc volt. Mondta Lali, hogy neki ki kell menni H.-ba anyakönyvi kivonatért, mert elveszítette az egész igazolványtartóját. Én mondtam: „Kimegyek veled." Mentünk kifele, és a Mester utcánál ott állt egy kocsi, és Lali feltörte. Volt benne egy nagy pléd, és akkor lent aludtunk az állomásnál, az erdőben. Ez volt az első bűncselekmény. A pokrócot otthagytuk. Füvet raktunk rá, és otthagytuk. Volt Lalinak H.-ban egy unokanővére, és ahhoz indultunk másnap. Ott az asztalon volt egy tál, abban fülbevaló, gyűrű meg ez, az. Lali kivett egy gyűrűt, beadta itt B.-ben, és a papírt feldugta az ajtófa alá. Azt nem vették észre, hogy nincs meg a gyűrű, csak a papírt találták meg. Feljelentették Lalit. Emiatt volt a tárgyalása, meg hogy megdurrantott az öltözőszekrényből kétszáz forintot. A pokrócot akkor még nem tudták. Csak most tudták meg.

— A Homok utcán állt egy nagy tejeskocsi. Volt benne egy orkánkabát. A kocsit otthagytuk, az orkánt másnap beadtuk a zálogházba. A következő egy Zsuk volt. Abban volt egy orkándzseki, egy sál, két doboz cigaretta és egy pléd. Az orkándzsekit beadtuk a zálogházba, és a pléd megmaradt. Kint az AKÖV-telepen vannak a kiselejtezett buszok. Volt egy párnázott kocsi, abban laktunk sokáig. Ott kint volt legalább négy plédünk. Egy reggel Lali felkelt, és kiszerelte a buszból a rádiót. Egyszer halljuk, hogy lép valaki fel a lépcsőn. A kocsi gazdája volt. Mikor meglátta, hogy nincs rádió, becsapta az ajtót, és bement az irodába. A plédeket gyorsan beraktuk az ülés alá, és eljöttünk. Délután megyünk vissza, látjuk, hogy vontatják a lakóházunkat. Volt egy másik busz, abban is sokáig laktunk. Egyik nap azt mondja Lali, hogy gyerünk ki ahhoz a nagypénzes gazdához, aki anyám szeretője volt, és majd megdurrantunk tőle valamit. Kimentünk. Levitt bennünket a pincébe. Úristen, mennyi bor volt ott! Megivott egy pohárral az ember, és be volt rúgva! Lali vigyázott, hogy be ne rúgjon, legyen ereje. Na jó. Telt az idő, felmentünk, beszélgettünk. Kérte az ember, hogy pakoljak össze neki. Volt ott két fehér és egy kék nyloning. Gyönyörű volt. Mondta Lali, hogy tegyem el. Volt még egy sál és egy pár bőrkesztyű. Mind eltettem. Az öreg berúgott. Mondta, hogy táncoljunk. Ahogy táncoltunk, hátranyúltam a tárcájához. Rengeteg százas! Kivettem a tárcát, odaadtam Lalinak. Ő még leakasztotta a falról a karórát, és felcsatolta a kezére. Egyszer csak megszólal Lali: „Hű, de késő van! El kell menni!" Elköszöntünk, de nemsoká észrevette az öreg, hogy nincs meg a pénze. Hajnalban kiment hozzánk, és elkezdte verni a kaput: „Hol vannak a fiatalok? Ellopták a pénzemet!" Feljelentett bennünket. Muszáj volt elismerni, mert a bicskám ott maradt bizonyítékul. A következő a Lali keresztanyja volt. Ott Lali vette el a pénzt, de magamra vállaltam, mert a szerencsétlen gyerek, ha mindent úgy tudnának, ahogy volt, akkor öt évnél nem kapna kevesebbet.

— Mikor letartóztattak bennünket, mondtam neki, hogy az ezer forintot én elvállalom. Megegyeztünk. Elmondta, hogy a belső szekrényben volt egy szürke mellény, piros pénztárcával, abból vette ki az ezer forintot, és hetven forintot benne hagyott. Ez az ezer forint, meg a Nysa kocsi, meg az öreg pénze — ez a három bűncselekményem van.

— Borzalom itt bent. Megjött a vérzésem, és kértem, hogy engedjék meg, hogy megmosakodjak. Azt mondták, szóljak majd a délutános őrnek. Szólok, „Majd megmosakszol szombaton!" Nem úgy van az, annak szaga is van. Vertem az ajtót. Kiengedtek. A két őr odaállt a WC-ajtóhoz, azt mondta, megmosakodhatok, de ott előttük. Nekem se kellett több! „Tudja mit? Mosakodjon meg előttem, utána megmosakszom én is! Ne egy ilyen rabon hizlalja a szemét, hanem otthon a feleségén!" Otthagytam a törülközőt, és bevágtam a cellaajtót. Odajött az őr, kinyitja: „Otthon az anyukádnál lehet, de nem itt!" Nem zavartattam magam. Elkezdtem hangosan énekelni. Gondoltam, úgyse bántanak, nekem van igazam. „Hagyja abba!" Annál jobban rázendítettem. „Jöjjön ki!" Kimegyek. „Fogja ezt a vödröt. Engedje tele!" Beöntöttem a cellába. „Hozzak még?" Hozni kellett még egyet. Levetettem a cipőmet, és pancsoltam benne. Egy picike rongyot adtak, azzal kellett felszedni a vizet. Körülbelül öt centi vastagon állt benn a víz.

— Volt nekem szeretőm, azelőtt is, de Lali volt a leghosszabb. Szeretem, mert soha sem csapott be. Ritka az olyan férfi, amelyik kitart egy nő mellett. Hallottam, hogy az egér is megunja azt az egy lyukat, meg a madarak is szoktak fészket cserélni. Nyolc hónapja ismerjük egymást, és nem volt más lány, akivel foglalkozott volna. Nekem három hónapig azért, hogy a Lalival jártam, még öt-hat fiú udvarolt. Azt is figyelembe vettem, ha egy másik fiú megtudta, hogy az apám és közöttem mi volt, eldobott volna. Van egy ismerősöm, egy huszonegy éves lány. Ezt a lányt megerőszakolta az apja, és a lány elköltözött otthonról. Az anyja nem jelentette fel az apát, és a lány még a mai napig is hazajár. Rengeteg vőlegénye volt már. Volt neki Erdélyből egy székely, egy lengyel, egy német vőlegénye, rengeteg fiú, de nem veszik el. Mind, amikor megtudja, hogy mi történt, otthagyja. Elgondolkoztam, ha a Lalit becsukják két-három évre, mi lesz velem a nagyvilágban? Anyám most is azt a kijelentést tette, hogy míg ő él, addig én Lakatosné nem leszek. Pedig ha elérem a nagykorúságot, semmi köze az életemhez. Ő abban a hitben van, hogy a Lali vitt el otthonról, miatta lettem csavargó. Pedig nem. Ha engem nem ismer meg, talán nem lett volna ilyen, nem kapja meg a négy-öt évet. Sok bűncselekménybe belevittem. Ha nem vele csavarogtam volna, isten tudja, hány gyerekem lenne, meg ki tudja, mi lennék.

— Anyám mindig arra tanított, nagyon vigyázzak, nehogy teherbe essek. Egy alkalommal mondta, mikor a Jancsi eléri azt a pontot, az utolsó előtti állomáson szálljon ki. Mit értek ez alatt? Hogy ne sikerüljön a közösülés. Azt is mondta, hogy egy tiszta fehér ruhát fertőtlenítsek ki, és azt tegyem fel. De ehelyett a steril vattát, amit lehet kapni a patikában, azt használtam. Az én Lalimnak ez nem tetszett. Elmagyaráztam neki, hogy meg mint, de nem engedte. Így mikor éreztem, hogy ott vagyok, megmozdultam, és persze kiesett, és haragudott. Mondtam neki: „Nézd Lalikám. Most csavargunk, később börtönbe kerülünk. Nincs nekem arra szükségem, hogy gyereket szüljek apa nélkül. Majd, amikor a feleséged leszek, akkor majd lehet gyerekről szó, és akkor majd tudod igazán, hogy a te gyereked, te csináltad. Tudod, hogy nagyon szeretlek. Én is boldog lennék, ha már megvolna a gyerek, de félek, mert azt a gyereket apa nélkül felnevelni csak nehéz.

— Azt várom, hogy az én életembe ne szóljon bele anyám. Nem fogok nála lakni, ha kiszabadulok. Biztos, nem fogok. Elmék dolgozni, és lesz lakásom is. Ha elmék szórakozni, az nem jelenti azt, hogy engem az a fiú meg is húz. Két évet kell várni, akkor betöltöm a tizennyolc évet, és lehetek a Lali felesége. Addig dolgozom. Ha kiszabadul apám, úgyis felkeresi anyámat, és tudom, hogy meg fog keresni engem is, akárhol leszek. Ő is nagyon szeretett engem, én is nagyon szerettem. És tudom, hogy még mindig szeret. Ha elhív, elmegyek hozzá lakni. Amikor az történt, anyu állandóan arról beszélt. Pár hónapig gyűlölet fogott el apu iránt, de később, hogy anyámat nem hallottam, apára gondolva a könny is kicsordult a szememből, néztem a smasszert, eszembe jutott: „Istenem. Az én apámra is ez vigyáz." Egy alkalommal arra jártunk, és mutattam apunak: „Nézd, ez a börtön. Vajon kinek csinálták?" Akkor azt mondta apám: „Mindenkinek van abban egy téglája, lányom!" Nagyon szeretett ő bennünket. A gyerekeit. És anyámat is nagyon szerette. Olyan gyönyörű, tizennyolcezer forintos bútort vett, hogy mikor segítettek behozni — mert nehéz volt a kombinált szekrény —, csak nézték! Miértünk csinált mindent... Van egy főművezető rokona az apámnak. Az azt mondta, hogy ez a... hagyomány az apáméknál. Hogy az én nagyapám is megerőszakolta apám két nővérét, és aztán nagy hozománnyal adta férjhez őket, apámnak meg azt mondták, hogy neki van két keze és egy feje, és abban fog élni, amit össze tud teremteni. Igaz volt-e, vagy nem? Az biztos, nincs más olyan ember B.-ben, amelyik annyit dolgozott, mint az apám. Rajongott értünk. Nemcsak a két gyerekéért, anyámért is, de ő visszaélt vele. Egy alkalommal anyám azt vágta a fejemhez, hogy én nem édeslánya vagyok az apámnak. Hát!?... Mégis, ha anyám nem most adja be a válást, hanem mikor elvégeztem az általános iskolát, nem kerülök ide. Én apámat csak jobban szerettem, és szeretem is, és hozzá kértem volna magam, akkor pedig nem történt volna ez meg. Anyám csinálhatta volna tovább, amit művel. Én meg jövőre talán már szak-

munkás lennék. Szakma lenne a kezemben, és nem ilyen szemmel néznének rám a világban, mint ahogy most. Más lenne, szebb lenne az életem.

— Fél éve volt az első eset, hogy öngyilkosságra gondoltam. Lementünk a folyópartra négyen. Én, Lali meg egy másik pár. Beszélgettünk. Aztán elköszöntem tőlük, és bementem a folyóba. Ruhástul. Fekete szűk szoknya volt rajtam, fehér csipkeblúz, Lali észrevette, hogy a vízben vagyok. Ruhástul utánam ugrott. Majdnem ellepett a víz, mikor megfogott. Kihúzott, és nagyon megpofozott. Egyszer fel akartam akasztani magam, akkor meg letört az ág. Most mondtak egy újabbat, de nincs szándékomban megcsinálni. Egy néni mesélte, hogy ha fehér liliommal körbe rakom az ágyamat, és lefekszem este, többet nem is kelek fel. Olyan erős a liliom illata, hogy attól az ember meghal. Sima halál.

— Sok gyerekséget csináltam. Talán azért, mert tudtam, hogy akkor anyámat teszik felelőssé. Akartam is ezt, meg nem is.

— A tárgyalástól azért menekültem, mert azt hittem, ha nem megyek el, akkor az apámat kiengedik. Gondoltam, hogy letagadom, de azt mondta anyám, hogy akkor őt csukják börtönbe. Gondságban voltam. Nem akartam azt se, hogy apámat elvigyék, de azt se akartam, hogy anyámat elvigyék. Aztán én kerültem ide, meg az apám. Itt kuksolok, és várom, hogy hozzák reggel a kávét. Nincs olyan csajka, amelyikben nincs benne a nevem, meg a Lali neve. „Szeretlek Lali!" „Tündi", „Cula". Becenevek. Egyébként a feketét utálom, de muszáj meginni, már csak azért is, hogy nyugodt legyen az ember... Van benne valami bróm. A férfiak még csak meglennének bróm nélkül, mert nem látnak nőt. De a nők!? A fegyőrök mind férfiak! És ha kihoznak egyszer egy rab nőt, milyen érzése van, ha nincs benne bróm? Mert csak férfi a fegyőr, meg a nyomozó. És hát... Tizennégy éves lehettem, amikor először fiúval voltam, amikor közösültem. A szomszédunkban laktak a Madaiék. A négy fiú közül az egyik akkora, mint én. Egy alkalommal kint játszottunk a szénában, és eltaláltuk, hogy próbáljuk ki ezt a... Olyan jó lenne... De féltünk. Szégyelltük is magunkat. De csak megvolt a nagy dolog. Üvölteni szerettem volna, annyira rossz érzésem volt, de mégis... Arra gondoltam, hogy ilyen már több úgyse lesz. De aztán alig bírtam menni, minden részem fájt. Mikor együtt voltunk az apámmal, nekem éppen annyira fájt, mint a legelső alkalommal. Gondolom, ő vette el végleg a szüzességem. Ekkor szakadhatott át teljesen a szűzhártya.

— Egy nap nekem többen sosem voltak. Gyűlölöm az ilyen partit. Tavaly két fiú volt összesen, meg a tavalyelőtti, aki az első volt. Nem vagyok kisgyerek már. Gondolom, aki már alkalmas arra, hogy közösüljön, az már nem gyerek. A szexuális kapcsolat az élettel jár, és egy ilyen idős lány, mint én, csak megkívánja. Csak nem bűn az, hogy hiányzik? Örömet azóta érzek, mióta Lalival vagyok. Tizennégy éves korom óta érzem, hogy jólesik, vagy jólesne, szóval, hogy hiányzik. De örömet, csak mióta Lalival vagyok, azóta találok benne. De nem tudom elképzelni, mire fel mondta anyám, hogy én fehérmájú vagyok. Ez rosszul esett, mert hallottam, hogy mit jelent ez.

— Bejöhet! Ne haragudjon, hogy kiküldtem, de szégyelltem maga előtt ezekről beszélni. Szeretnék valamit kérni. Verseket szoktam írni, és jó lenne, ha kaphatnék be papírt meg ceruzát. Azt mondták, hogy van, aki kap... Fejben nem lehet verseket költeni. Legfeljebb rövidet. Van egy, Lalinak. Ugye lejátssza neki, ha beszél vele? Kezdem:

Fekete hajad ragyogását, / Mintha mindig látnám, / Átvirrasztott éjszakákon / Könnyes lesz a párnám. / Simogató kezed az arcomon érzem, / Szíved boldogsága altatódal nékem.

— Ennyi az egész. Éjszaka fejben mennyit tudjon megtartani az ember?